

Stockholms stad!

Den där känslan att både kunna känna igen sig själv och hemma!

Att hitta hem i sig själv, sin egen person, är en förutsättning för att må bra. Tradition, närhet, tillhörighet, är sammanhang som våra sinnen bjuder in oss till och välkomnar! Religion???

Att vara religiös behöver inte betyda att man utlämnar sig själv i andras händer, som att tillhöra någon religion, en vilken som helst. Att utelämna sig till Gud är en sak om du vet vad "Gud" egentligen är och representerar. Att utelämna sig eller tvingas in i en religion med ett prästerskap är inte samma sak.

De vi är, den där "känslan", var kommer den ifrån, och den där känslan att höra hemma någonstans... tillhörighet, hur känns det?

Vi föds in i någonting, livet på jorden. Att vi sedan föds in med föräldrar, familj, land, landsbygd och städer (och religion??), skulle i det här perspektivet kunna vara sekundärt. Men vi människor uttrycker oss annorlunda, med livet längst ner på listan. Hela tiden så prioriterar vi annat än de vi i sanning är.

Det som spelar störst roll i våra liv är vad andra vill och tycker. Mitt liv, *vad jag vill, tycker och känner*, liksom försvann någonstans på vägen.

När vi människor pratar om identitet så undantar vi livet och klistrar istället på oss titlar, ägande och utseenden som vi sedan döljer oss bakom. Det där med livet är lite för läskigt liksom. Märkligt nog så förhåller vi oss till döden på ett bättre sätt.

Men den där känslan då, *livet och att leva*, var hör den hemma någonstans? Det underliga är att den redan finns där då nytt liv uppstår, då jag blir en i gemenskapen tillsammans med alla andra och då min person blir en del av moder jord i sin helhet.

För många kan det säkert kännas svårt att förstå allt som vår moder jord fött och föder och att allt liv är enskilda personligheter de med, vi är alla individer med en egen identitet som skiljer oss åt. Den där sköna hemma känslan är något som infinner sig när vi lever *med naturen*, inte emot. Men människan med sin religion och prästerskap säger sig stå över naturens lagar och predikar då *emot*, så klart!

Som livet fungerar så har vi alla vår plats i naturen och alla har vi vårt berättigande i både tid och rum,

och där någonstans så passar just *jag* in, den som jag i sanning är. Om jag skulle förställa mig, eller av andra tvingas att utge mig för att vara någon annan som moder jord inte känner igen, då oundvikligen kommer mitt jag aldrig höra hemma någonstans.

Allt i livet bygger på att vi visar oss som vi är om vi någonsin ska hitta hem. Livet bygger också på att vi känner igen våra omgivningar, stad, landsbygd och land. Men då inte bara det där synliga skalet, utan den inre känslan av trygghet och tillhörighet måste också finnas där. Livet handlar om färg, inte svart och vitt, och skulle vi integrera alla färger till att bli en... hur skulle det se ut? *Livet...* vart tog det vägen?

Om vi skulle låta Gud representera livet och vi lever och syns som de vi i sanning är... då hör vi hemma *med naturen*, då behöver vi varken underkasta oss, dyrka, eller tvunget be om någonting.

Om vi istället låter Gud bli ett verktyg i religionens tjänst så kan det bara gå fel och vår plats i både tid och rum kommer att begränsas. Olika religioner ger sig ut för att representera Gud, kämpa om samma makt och *deras* prästerskaps rätt att bestämma om både liv och död. Någon samvaro med andra *kan* inte och kommer heller aldrig *kunna* fungera.

Om vi är undfallande "*vill inte veta*" och prioriterar prästerskap, *eller andra*, rätten att bestämma om vem du och jag är och ska vara, då kommer ingen av oss hitta hem! *Om vi sedan tvingar våra barn*, då omintetgörs också deras rätt till ett lyckligt liv!

Li Sam
lisam.mailbox@li-sam.se

